

Projecte de Decret d'atribució de competències sancionadores derivades de l'aplicació de la normativa bàsica estatal en matèria de medi ambient.

Elaborat per la Secretaria de Medi Ambient i Sostenibilitat
24.1.2019

Memòria d'avaluació d'impacte de les mesures proposades

1. Anàlisi del context i identificació de les opcions de regulació

A) Identificació del problema

A.1) Naturalesa i extensió del problema

La normativa bàsica estatal continguda a la Llei 42/2007, de 13 de desembre, del Patrimoni Natural i Biodiversitat, a la Llei 31/2003, de 27 d'octubre, de conservació de la fauna silvestre en els parcs zoològics i a Llei 32/2007, de 7 de novembre, reguladora de la cura dels animals, en la seva explotació, transport, experimentació i sacrifici, en atribuir la competència sancionadora per les infraccions als seus preceptes, conté una referència general als òrgans competents de les comunitats autònomes, en els seus respectius àmbits territorials.

De la mateixa manera, la Llei 34/2007, de 15 de novembre, de qualitat de l'aire i protecció de l'atmosfera disposa que la potestat sancionadora correspon a les comunitats autònomes o, si s'escau, a les entitats locals i la Llei 26/2007, de 23 d'octubre, de responsabilitat mediambiental indica que correspon a les comunitats autònomes el seu desenvolupament legislatiu i execució,

Davant la necessitat d'aplicar aquestes normes, ja sigui perquè contenen previsions no incorporades a les normes aprovades per la Generalitat o per tractar-se de normes d'aplicació per contenir mesures que atorguen un grau de protecció més elevat, l'actual manca de determinació dels òrgans que tenen atribuïda la competència sancionadora en aquest àmbit obliga a acudir a les regles generals de determinació de la competència recollides a la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de regim jurídic del sector públic, que dona uns paràmetres per a determinar l'òrgan que ha d'exercir la competència en el cas que manqui la concreció de a qui correspon el seu exercici.

Cal tenir present que la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, en el seu article 25.2 conté un mandat que determina que l'exercici de la potestat sancionadora correspon als òrgans que la tinguin expressament atribuïda, per norma de rang legal o reglamentari.

Tenint en compte els principis bàsics del procediment sancionador, legalitat, tipicitat, irretroactivitat, proporcionalitat, responsabilitat, prescripció i *non bis in idem*, resulta imprescindible complir amb la obligació de tenir determinada de forma expressa l'atribució orgànica de la potestat sancionadora i dotar de seguretat jurídica a totes les fases del procediment. Es, per tant, necessari comptar amb una norma d'atribució clara i concreta de la competència sancionadora que determini a quins òrgans de la Generalitat correspon la imposició de les sancions previstes en cada cas a les citades disposicions.

A.2) Població afectada

En tractar-se d'una norma de caràcter organitzatiu, sense regulació substantiva directament aplicable a la població, el present projecte de decret no té una afectació directa per a la ciutadania.

A.3) Causes que motiven la intervenció

Com s'ha indicat la justificació de la nova regulació deriva de la necessitat de dotar de seguretat jurídica a totes les fases del procediment sancionador.

B) Establiment dels objectius

Els objectius del present projecte de decret s'orienten a aconseguir una millor regulació normativa, que garanteixi una major seguretat jurídica, posant fi a l'aplicació dels paràmetres genèrics previstos a la normativa general reguladora del règim jurídic del sector públic.

C) Establiment de les opcions de regulació

Com s'ha indicat en els apartats precedents, el Projecte de decret respon a la necessitat de dotar de les màximes garanties i seguretat jurídica als procediments sancionadors incoats per l'incompliment de les previsions de les normes citades.

Pel que fa a la opció regulatòria escollida, en tant que suposa un desenvolupament de normes de rang legal, el present projecte de decret adopta forma de disposició reglamentària dictada pel Govern de la Generalitat, en virtut de l'habilitació genèrica per a aprovar normes reglamentàries, que deriva, en primer lloc, de l'article 68.1 de l'EAC, i també de l'article 39.1 de la Llei 13/2008, de 5 de novembre, de la Presidència de la Generalitat i del Govern, que estableix que "Correspon al Govern la titularitat de la potestat reglamentària en l'exercici de les competències de la Generalitat".

2. Anàlisi de l'impacte de les opcions de regulació considerades

- Informe d'impacte pressupostari.

La determinació normativa dels òrgans competents per a imposar les sancions previstes en les normes relacionades en el present projecte, no implica afectació als pressupostos de la Generalitat en tant que no implica cap increment o detriment de les quanties sancionadores que son objecte d'ingrés en l'actualitat, a part que les infraccions tipificades en les normes, respecte de les quals es troba prevista la present atribució de competències, s'han sancionat des de la seva entrada en vigor, d'acord amb les atribucions genèriques de competències recollides a l'article 12.3 de l'aleshores vigent Llei 30/1992, de 26 de novembre i l'article 8.3 de l'actualment vigent Llei 40/2015, d'1 d'octubre

- Informe d'impacte econòmic i social.

Des de la perspectiva econòmica, el present projecte de decret no té un impacte afegit, com s'ha indicat a l'apartat anterior, ni suposa cap nova afectació econòmica.

Des de la perspectiva social, com també s'ha indicat, l'impacte deriva de la millora de la regulació normativa que garanteix una major seguretat jurídica en l'exercici de la potestat sancionadora.

- Informe d'impacte normatiu.

En tractar-se d'un projecte de decret d'atribució de la competència sancionadora en els òrgans de la Generalitat, no genera cap impacte directe en relació amb les empreses i la ciutadania, ni implica noves càrregues administratives o l'establiment de noves obligacions.

- Informe d'impacte de gènere

Pel que fa a l'impacte de gènere del Projecte de decret, cal posar de manifest que s'ha efectuat una redacció que evita l'ús de termes androcèntrics i l'ús de terminologia que suposi una discriminació per raó de sexe, donant així compliment al que preveu, el Decret 107/1987, de 13 de març, pel qual es regula l'ús de les llengües oficials per part de l'Administració de la Generalitat, d'acord amb la modificació efectuada pel Decret 162/2002, de 28 de maig, i la Llei 17/2015, del 21 de juliol, d'igualtat efectiva de dones i homes, que fixa, com un dels principis que han de regir les polítiques i actuacions dels poders públics, l'ús no sexista ni estereotipat del llenguatge, evitant l'expressió de concepcions sexistes de la realitat i els usos androcèntrics i amb estereotips de gènere.

3. Comparació de les opcions de regulació considerades.

Com s'ha indicat, cal donar compliment al mandat legal que deriva de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de regim jurídic del sector públic que exigeix l'atribució orgànica expressa de l'exercici de la potestat sancionadora i donar seguretat jurídica a l'aplicació del règim sancionador que deriva de les conductes infractores tipificades a la normativa de medi ambient a la qual fa referència la proposta. És, per tant, necessari comptar amb una norma d'atribució clara i concreta de la competència sancionadora que determini a quins òrgans de la Generalitat correspon la imposició de les sancions previstes en cada cas a les citades disposicions.

La manca de regulació, és a dir, l'opció de no fer res, en aplicació del mandat legal esmentat no és, per tant, una opció a considerar jurídicament en tant que suposaria el seu incompliment i comporta inseguretat jurídica per la qual cosa la proposta normativa escollida es considera la millor opció de regulació.

Aquesta opció respecta el principis de bona regulació que inspiren l'elaboració de les disposicions reglamentaries, formulats a l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i els principis generals recollits a l'article 62 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern. Ha quedat garantida la necessitat de la norma, la coherència amb el marc normatiu vigent, la proporcionalitat de les noves previsions, la seguretat jurídica que aporta nova regulació mitjançant un marc normatiu clar i estable, així com el compliment de les obligacions de transparència.

Marta Subirà i Roca
Secretària de Medi Ambient i Sostenibilitat